

אני הולכת במסדרונות השיש הנוצץ בבית האבות, עוברת מהר על פני החדרים שמהם פורץ תמהיל ריחות עז של נזול רצפו ואקונומיקה, אולי אפילו שתן, אני מכווצת את נחיריי לא להרגיש. אני גם לא מעזה להביט אל עבר הקשישים בחדרים, ומחפשת את תיתה שלי, אחות של סבתא, שנשארה הסבתא הגדולה של כולנו. איפה תיתה, איפה תיתה, אחותי אמרה שהיא הסתפרה, ואני מרגישה את פעימות הלב אחת חזקה אחת חלשה, חזקה חלשה חזקה חלשה. אולי אמצא אותה עם שורשים לבנים, השער הבלונדיני המטופח יופרד בדבולול שער שיבה, כמו אז כשהיא חלתה ולא הסכימה שאמא תצבע לה את השער. איפה תיתה, אולי הציבו אותה בסוף, בחדר משלה, בטוח שכאן היא לא יכולה לסבול את הזקנים, הרי בקושי יכלה לשאת את דיבוריהן של חברותיה בקלאב הספרדי. אני חולפת על פני קשישים ישובים על ספסל כיסאות מחוברים, הנה זקן שצועק ומשתנק, ובצד האחיות נשענות על דלת, לועסות מסטיק ונתקלות בעיניי, הבולשות, החדשות. לפניי נגלית רחבה רבועה, איפה תיתה, בראש שלי תיתה של אז, השמנה, הבריאה, עם הסנטר הכפול, בידיים מטופחות, מסודרות ומבטיקות, תיתה כמו בתמונות מערב החינה, עדוית תכשיטים עדינים מזהב, מאופרת, זוהרת. תיתה שלבעלה היה האוטו הראשון באשקלון, עם הסיפורים מטנג'יר, והווילה המהודרת שאליה אבא היה בא והם שניהם היו קונים לו, לאחיין האהוב, את כל חלונות הראווה, כי לתיתה לא היו ילדים. איפה תיתה עכשיו? למה הזקנים יושבים במבואה המרכזית ומביטים בחלון ולגופם סינרים, למה הם טומנים ראש בתוך השולחן. בטח הוציאו את תיתה מפה ואמא לא אמרה לי.

אני מדלגת על ראשי הישישים בניסיון למצוא את ראש הזהב של תיתה, ומתקרבת לכתם אדום שמושך באישוניי, ראש־שער אדום וקצר, עיניי מרפרפות אל העורף הלבן החלק, הנקי. העורף של תיתה. תיתה, תיתה! Soy yo, Nina! אני קוראת לה מאחור. Cuál Nina? איזו נינה, את שואלת. Nina la morena, Nina la morena, נינה השחרחרורת, נינה השחרחרורת, אני אומרת בחיוך, הרי זה הכינוי שהמצאת לי את, ואני תמיד דחיתי. נינה לה רובייה, נינה הבלונדינית, בת־האחינית השנייה, ונינה לה מורנה, אני לה מורנה. תיתה מסתכלת דרכי, הלומה מכדורים מטשטשים, עיניה עטויות וילון קטן לבן. תיתה, הבאתי לך שוקולד, אני עולצת, מלאכותית, ומנסה לתחוב לפיה בזהירות קוביית שוקולד; שוקולד מריר שאהבה ותמיד הייתה מציעה לי, כדי שתהיה זו הזדמנות בשבילה לאכול. הלשון של תיתה נוגעת בקובייה, אבל הקובייה נותרת שלמה ושיירי שוקולד רטוב נוזלים מפיה, כמו רימל שנקרש מדמעות. תיתה מוטלת בכיסא גלגלים, לצווארה הסינר המוכתם בכתמי חלודה, בשער האדום ובפסוקת לבנה וציפורניה ארוכות וצהובות. היא יודעת שאני כאן, אבל מעדיפה להעמיד פנים שהיא

לא כאן. פתאום היא מרימה את ראשה ואומרת לי בפנים חדות, "Dad la a la 'ahot", 20 shekalim. לתת לאחות עשרים שקלים? אני לא מבינה, Sí, sí, mi alma, "bameguerá" está, dáselo. זה שם במגירה, תני לה.

אני מובילה את תיתה לחדר שלה, והיא דוחקת בי בהברות מבוהלות לבדוק אם שטר הכסף במגירה. אני מרגיעה אותה, והיא רוצה שאסדר לה את הרגל בכיסא הגלגלים, אני מסדרת והיא משליכה את הרגל, אני שוב מיישרת את ברכיה והיא מזיזה. חם עכשיו בחדר ואני רוצה להשכיב את תיתה במיטה; מעבר למכנסייה מבצבץ החיתול ששוליו נקרעו. אני יושבת לידה ומלטפת אותה, את אניצי שערה החדש, את הידיים המחוחררות בשטפי דם סגולים, את טיפות מצחה המזיע. תיתה שלי, שאהבה לחפוף לי את הראש בקרויטר הירוק באמבטיה הקטנה של פעם, שבה מדרגה קטנה לישיבה, להכין לי ביצה מקושקשת עם חמאה ולחמנייה עגולה עם פירורי סוכר למעלה וקוביית שוקולד נמס בפנים, ולא כעסה גם כשהייתי נוגסת רק בשוקולד החם ואת שיירי הלחמניות משליכה בצלחת, תיתה שהייתה חותכת צ'יפסים דקים־דקים, ובכל שנה הייתה אומרת, תראי את הידיים אפילו לסרוג לא יכולה. תיתה שהתרגשה לפתוח את הקופסה הגדולה, להוציא את כל התמונות בשחור־לבן ולספר בפרטים על כל מה שהיה ב־sefardi, היא שהייתה כל כך שונה ממני, בלונדינית ורצינית ומסודרת. הייתה פותחת את המגירה הנעולה במפתח הקטן ומוציאה מקרקעיתו את המפיות הרקומות של אמה ובתוכן מקופל הציור: ציור באדום, ירוק וצהוב עם בית ושמש ועליו בכתב דפוס של ילדים שעוד לא למדו לכתוב מפוזרות האותיות נינה, ותיתה אומרת כממתיקת סוד חשוב, בפעם המי יודע כמה "Es tuyo de 'kita álef", זה שלך מכיתה א', ואני אומרת לה, תיתה, מאז אני מציירת אותו דבר, כלום לא התקדם, Anda ya, היא אומרת, יאללה את, ומחייכת סוף־סוף. תיתה, אני אומרת לה עכשיו בחדר האפור, במיטת הברזל הגדולה, תיתה, תני חיוך לנינה לה מורנה, תני חיוך עכשיו, את לא רצית שאבוא? והיא אומרת, תסלחי לי, mi reina, perdóname.